

PRILOZI ZA RJEČNIK (neo)IDEOLOŠKE PORNOGRAFIJE (nastavak)

Jednom smo ovdje već napomenuli da je ovaj uradak svojevrsni work in progress, što drugim riječima znači da je podložan promjenama, prije svega umetanjem priloga koji remete već zadani abecedni red. Ovaj ćemo nastavak, prema tome, započeti priložima pojmova koji nadopunjuju abecedni red, a nakon njih ćemo se vratiti na slovo E, na kojem se autor zaustavio u prošlom broju "CAJTuNGa".

"BOG" I HRVATI

Ovaj pojam je svojevrsni dio pojma "Farizejstvo", koji ćemo obraditi također u ovom broju "Priloga...", a iz njega smo ga izdvojili zato jer predstavlja (u Hrvatskoj, naravno) specifičnu inačicu zadanog konteksta pojma. Ovo može zvučati pomalo zločesto, ali imam utisak da je vjerojatno nepoznati autor izreke "Ne spominji uzalud ime Božje" njome mislio – naravno, da je imao sposobnost predviđanja budućnosti – upravo na današnju Hrvatsku. Jer Hrvatsku je toliko preplavila inflacija pozdrava "bog" (upravo zato ga ovdje pišemo malim početnim slovom) da je to postalo doslovno tragikomično.

Tako se moj prijatelj i kolega po peru, Stanko Bašić, inače "tvrđi" Hrvat iz okolice Čitluka, u svojoj knjizi "Moje vjetrenjače" gotovo zdvojno pita: "Postoji li ijedan narod na svijetu koji toliko štuje Boga da je za svakodnevni pozdrav izabrao riječ Bog! Znanac prolazi pokraj znanca i kaže: Bog! Suradnici na poslu pri jutarnjem susretu kažu jedni drugima: Bog! Prijatelj prijatelja zove telefonom i odmah jedan drugome kažu: Bog!.."

(I ne samo to – kada hrvatski huligani – ogromna većina njih krizmanici i polaznici vjeronauka – kada se noću idu drogirati, opijati, razbijati izloge ili divljački premlaćivati do tada nepoznate vršnjake, također gotovo mahom pozdravljaju ili odzdravljaju rječom "Bog" Ili, primjerice, oženjeni muškarac i udana žena kao preljubnički par – rijetki među njima, naravno, ne idu u crkvu – rabe također, prije i nakon bludne radnje, magični farizejsko neiskreni pozdrav "Bog". Nekad takva griješna avantura vjerojatno završi i riječima: "Vidimo se sutra u crkvi!" Stanko još dodaje kako ta riječ najčešće zvuči kao "bok", ali to je još najmanje važno – taj jednosložni pojam, potpuno ispražnjen od eshatološke (tj. vjerničke) komponente, sve više nalikuje na štucanje, kao da to farizejsko žongliranje imenom vrhovnog kršćanskoga božanstva nehotice sadržava i skrivenu samokritiku.)

Naravno, i većina ostalih kršćanskih naroda ima u općeprihvaćenom pozdravu pojam Boga. Srbi ga, primjerice, nakon raspada "druge Jugoslavije", opet imaju čak u početnom stihu himne ("Bože, pravde..."), a pomalo spada u "crni humor" da komandant četničke vojne jedinice, nekad i danas, pozdravlja svoje vojnike s "pomoz' Bog, junaci", s onim znakovitim srbijanskim naglašavanjem sloga u riječi "junaci". Pa i Nijemci i Austrijanci, uostalom, mnogo češće nego s guten Tag ili guten Abend, pozdravljaju s gruss'Gott, što predstavlja "pozdrav Bogu". S druge strane, talijanski pozdrav addio i francuski adieu odavno je prihvaćen vjerojatno čak i od ateista, a malo tko se više i sjeća da je u njima sadržana imenica "Bog". Budući da gotovo svi znamo da je doslovan prijevod tih pozdrava na hrvatski "zbogom", to nas je posredno podsjetilo na možda najljigaviju smijuriju s vjerskim pozdravima u Hrvatskoj. Svojevremeno je, ako se sjećate, još 90-ih godina, u Hrvatskoj postao odiozan pozdrav "zdravo". Jadničak kome je ta zabrana prvom pala na pamet vjerojatno je, u svojoj sancta simplicitas, iskreno vjerovao da je taj pozdrav izmišljen u JNA ("drugovi vojnici, zdravo!") ili na radnim akcijama. "Zdravo" je ipak skriveći opet dobio prešutnu dozvolu kada je valjda netko pametan uzviknuo "A kako ćemo onda moliti Zdravomariju?!"

Nismo, međutim, još gotovi ni s Bogom ni s Hrvatima. Uz usputnu napomenu da ćemo se sa sličnim jezičnim nakaradnostima sustavnije baviti u odrednici "Hrvatski staro-novi govor" – jeste li primijetili da je riječ "bogme" u danas ionako dobro unakaženom hrvatskom jeziku definitivno zamijenjena s "bome". U čemu je ovdje "kvaka" – pa u tome da je upokojeni izraz "bogme" sadržavao ("kako se vidi iz priloženog") riječ "Bog". E, pa eto, dok danas, s jedne strane, ne možeš pobjeći od neprestanog bogobojznog štucanja s kojim se u ovom prilogu sustavno bavimo, s druge strane je iz izraza koji nedvojbeno sadržava Božje ime izbačeno slovo "-g" koje je dio tog imena i stvorena je "novokomponirana" riječ koja nit' smrdi nit' miriše! Bome je to baš čudno. E, da – Bog, Hrvati!

B O N T O N

Zna li danas više itko što je to bonton? Ne, to nije prepotentno retorsko pitanje, koje bi

podrazumijevalo da autor ovog teksta možebitno ima potpuno saznanje o nečemu o čemu većina ljudi danas nema pojma – bít problema je u tome da je bonton, riječ francuskog podrijetla, nešto što je nekada, i to ne baš tako davno, bio jedan od stožernih pojmova uljuđenoga civilizacijskog svjetonazora, dok danas ili većina ljudi ispod 50 godina "nema blage" o tome što to znači ili onima koji ipak imaju nekakav pojam o tome to služi samo kao predmet ismijavanja.

Upravo je stoga više nego poučno citirati definiciju bontona iz prvog sveska jugoslavenske ELZ, tiskanog davne 1955. godine, a koja – neznatno skraćena – glasi ovako: "BONTON (...), učtivo, pristojno uljudno vladanje; skup pravila koja se odnose na ponašanje u društvu... Mnoga pravila t.zv. 'finog ponašanju' odbacila su moderna vremena kao predrasudu i anakronizam. Demokratizacijom društvenog života, pojednostavila su se pravila dobrog vladanja, a učtivost je postala nuždan faktor u komunikaciji među ljudima" (!!! – podebljao A.G.) Kad sam ovu zadnju rečenicu, dana 21. listopada, Ljeta Gospodnjeg dvije tisuće trinaestog, možda prvi put u životu pročitao (naravno, nitko ne čita Enciklopediju od korica do korica!), gotovo da se nisam prevrnuo sa stolice od iznenađenja. Iz današnje perspektive, kad iskeženi sekularni fundamentalizam više i ne prikriva svoj moralni smrad, već se njime pobjedonosno diči ("čega se pametan stidi, time se budala ponosi"), uz pomoć globalnog političkoga bordela koji se skriva pod kraticom EU, gotovo je nezamislivo da je netko, pred više od pola stoljeća (i to u komunizmu!), iskreno vjerovao da će demokratizacija (danas smo užasnuti suočeni sa činjenicom da je demokratizacija postala puka tlapnja – umjesto nje, pod ogavno perfidnom etiketom "demokracije", provodi se sustavno rastakanje posljednjih ostataka ISTINSKE demokracije!) osnažiti "pravila dobrog vladanja", te da će učtivost (pojam od kojega zajapureni sekularni fundamentalisti dobivaju grčeve) postati "nuždan faktor u komunikaciji među ljudima". Završna rečenica, a posebno citat (naveden u francuskom originalu), efektan je–iako, kako danas vidimo, nemoćan – coup de grâce tada tek začetom čudovištu sekularnog fundamentalizma. Rečenica glasi: "U svakodnevnom životu često se potvrđuje Joubertova (autor ne navodi tko je taj danas malo poznati autor) misao: Celui qui n'est pas assez poli n'est pas assez humain" (onaj tko nije dovoljno učtiv nije ni dovoljno human) /Upravo mi je palo na pamet da je ovaj kompletan citat izvrstan povod za otvaranje nove odrednice, "Socijalistički i kršćanski odgoj", na osnovi usporedbe dvije knjige – koje sam u "CAJTUNGu" već komentirao – pedagoga Ante Vukasovića./

BRAINWASHING (ispiranje mozga)

Bitan pojam u kontekstu svakodnevne neoideološke pornografiji jest brainwashing, koji u optičaju nije dulje od 30-ak godina (da jest, digurno bi ga u svojoj knjizi znakovita naziva "Smak sveta", izdanj 1979. u Zagrebu, gdje su pojmovi također raspoređeni po abecednom redu, barem spomenuo Dragoš Kalajić). Doslovni hrvatski prijevod jasno razotkriva značenje pojma. Simptomatično je da se taj pojam mahom pripisivao totalitarnim režimima ((naravno, desničari, posebno hrvatski, su ga pripisivali isključivo komunizmu, a ljevičari fašizmu), dok je u ideološkoj čednosti uzorite zapadne demokracije (s oproštenjem, ako ćemo se zaj...!) ona doslovno

nezamisliva. Svakodnevni primjeri pokazuju ideološko "ispiranje mozga" u zapadnoj demokraciji nije samo po sebi ništa manje nego u tim ideološkim sustavima, već je perfidnom manipulacijom vješto prikriveno. Uostalo, može li se i zamisliti veći i primitivniji brainwashing nego ono – kad MI izlažemo svoje mišljenje, onda je to (koje li divote!) "sloboda izražavanja", a kada se VI (jadni nos otros) drsko usudite izraziti svoj stav, onda je to "govor mržnje"?!!

Budući da je ovaj pojam implicitno sadržan u svim odrednicama ovih "Priloga..", ovu ćemo odrednicu zaključiti jednim znakovitim primjerom. Autor ovog uratka na radio-programu sustavno sluša još samo glazbenu emisiju Radio-Zagreba s naslovom "Pjesme s patinom", koja obuhvaća naše i strane pjesme nastale pred pola stoljeća ili još ranije. Da ne duljimo – ta emisija, koja otprilike posljednju godinu dana ide iza vijesti u 15 sati bila je, neposredno prije ulaska Hrvatske u EU privremeno prekinuta za najmanje mjesec dana, jer je bila zamijenjena ekstatičnim hvalospjevima prolasku kroz rajске dveri sveeuropskog politburoa. Dakle, u ovom konkretnom slučaju ljubitelji spomenute emisije bili su zakinuti za svoje zadovoljstvo slušanja, jer su u tom terminu hrvatski partijski sekretari Unije i eksperti s mentalitetom nekadašnjih profesora MiSS-a pobožno objašnjavali partijske instrukcije iz Bruxellesa. Bože moj, u usporedbi s ovim bivša Partijska škola u Kumrovcu doima se bezazlenom poput dječjeg vrtića (zapravo, danas ni oni više nisu bezazleni!)

PRILOZI ZA RJEČNIK (neo)IDEOLOŠKE PORNOGRAFIJE (4)

D (nastavak)

DEFICIT DEMOKRACIJE (zapadna demokracija kao bolesno stanje*) – nastavak

"U procesu postepenog oslobađanja društva od klasnih i interesnih proturječnosti" (koje su alfa i omega današnje zapadne demokracije) "i stvarne demokratizacije društvenih odnosa (ovakva) demokracija se javlja kao viši oblik demokracije u usporedbi s raznim oblicima buržoaske demokracije (nastalim na podlozi kapitalističke svojine i klasne podvojenosti društva)... Demokracija kao skup društveno-političkih institucija koje oblikuju i osiguravaju proces uvođenja potpunije neposredne demokracije proklamiran je ... sa ciljem da se uklone zapreke i otvore putovi stvaranja materijalnih uvjeta ... u kojima radni ljudi mogu sve potpunije ostvarivati svoje interese i ... usmjerivati daljnji razvitak društva. Osnovni oblici u kojima se ... demokracija ostvaruje jesu: neposredno odlučivanje građana ... kojim se ostvaruju funkcije proizvodnje,

raspodjele ... kao i socijalne i zdravstvene zaštite..." (to, to – a di smo sada?!). A sada dolazi ubitačan zaključak koji zorno ocrtava situaciju u kojoj se danas nalazimo: "Kapitalistička država ... u obliku buržoaske demokracije" (danas je primjerenije reći – demokrate!) "svodi se u biti na klasnu diktaturu buržoazije, tj. vladavinu manjine u interesu kapitalista nad većinom radnih masa" (O proširenju takve "vladavine" – bolje rečeno, terora – privilegirane manjine, donošenjem ridikuloznog Zakona o suzbijanju diskriminacije, nad sve manje "radnom" snagom, putem doslovno stravične stope otpuštanja, većinom vidjeti pod "Emocionalna kuga") "Ona ne omogućuje da mase stvarno i u potpunosti koriste proklamirana demokratska prava, a naročito sprečava da na osnovu njih dođe do promjene u društveno-ekonomskom odnosu svojine nad sredstvima za proizvodnju..." Dakle, očišćena od pridjeva "socijalistički" u raznim padežnim oblicima, ovakva definicija (unutar navodnika) jest ISTINSKA demokracija, onakva od kakve se danas iz dana u dan sve više udaljujemo!

DEMOCRAZIA □ E □ ZEROCRAZIA (nastavak priloga "Deficit demokracije")

/Uvodna napomena: Ovaj dio priloga dopisan je kasnije, nakon što sam pročitao članak kojim ćemo se ovdje baviti. Naknadno sam ga uvrstio upravo ovdje, zato jer se uklapa u kontekst pojma "demokracija", a ujedno ga i proširuje. Ipak, prije nego što počnemo s ovom naknadno ubačenom odrednicom, autor se mora ispričati čitateljima zato što u predzadnjem odjeljku odrednice "Deficit demokracije", u dijelu rečenice koji glasi "bijesnim režanjem na uspjeti referendum", nije jasno naznačeno da se to odnosi na referendum, trn u oku podrepaške nesposobne vladajuće koalicije, o tome da brak može biti samo zajednica muškarca i žene. Osim toga, autor je u zadnjem odjeljku uporabio izraz "demokratura, jedna i kukavna kakav već jest", iako je isti izraz naveo i u odrednici "civilizacijski prekršaj" – što je, naravno, nepotrebno ponavljanje!/

Pri početku odrednice "Deficit demokracije" naveli smo da i njemački esjist H. M. Enzelsberger rado rabi taj izraz – u jednom svom novijem eseju on Uniju označuje izrazom koji također nije nužno prevoditi: postdemokratische Regime. A u jutarnjem talk show "Agora" na Rai tre, posvećenom toga dana masovnim socijalnim prosvjedima na rimskom trgu Porta pia, Claudio Barghi, predstavljen kao profesor katoličkoga fakulteta, govori o "nepostojećoj demokraciji" (una democrazia inesistente).

Korak dalje ide, na svoj prepoznatljivo ciničan način, kolumnist milanskog tjednika "Il Giornale" Marzello Veneziani, koji, u kolumni od 30. travnja, današnju (kvazi)demokraciju naziva "zerokracijom". Prva rečenica kolumne glasi: "Tko vlada Italijom?", pa predlažem čitateljima da članak pročitaju dva puta, s tim da prvi put umjesto "Italija" pročitaju "EU", a drugi put "Hrvatska". Dakle: "Vlada zerokracija. Koje su joj osnovne osobine: ništica. Osobnost političara: još veća ništica..." U nastavku autor malo poširnije objašnjava taj zbir ništica, pa navodi, između ostalih, "politiku koja to nije, uništavanje (moralnih) vrijednosti, opću dekulturnizaciju, moć koja se

zasniva na tri impersonalna entiteta: financijsko tržište, tehnika, čipovi" (pod ovim posljednjim pojmom Veneziani vjerojatno podrazumijeva čitavu modernu soft/hardware tehnologiju). Pa nastavlja: "Nigdje ne čuješ disanje živog organizma, već samo tupi zvuk stroja. Dobitna formula ovakvih vladara je Zero" (Ovaj put s velikim Z), "vladajuće koalicije su zbroj nulâ..." (što bi tek čovjek rekao da živi u Hrvatskoj?!) Na samom kraju slijedi pravi coup de grâce: "Pokušavam vidjeti čašu koja je napola puna, ali znam da će se u ovako ispražnjenu čašu morati uliti još tekućine – bojim se i pomisliti kakva će tek ona biti! Sve u svemu, svi mi živimo u zerokraciji." Hip, hip, hura – živjela EU!

"DOBAR V/J/ETAR, 'PLAVA PTICO'!"

Ovaj prilog najprije je "u hodu" bio zamišljen kao dio razmatranja filmova koje se prikazuju u programu pod skupnim nazivom "Klasik", a koji – poprilično zbrda-zdola – prikazuje filmove u okviru nekadašnje jugoslavenske kinematografije (ali ponekad i novije filmove "s ovih prostora" – obično iza 20 sati). Budući da ovako opsežan povod zaslužuje eventualno zaseban članak, ovdje ćemo se ograničiti samo na film iz naslova ovoga priloga.

Film je, nažalost, tipičan za navedeni program, u kojem se – i to rjeđe – mogu naći i odlični filmovi iz 50-ih i 60-ih godina, ali i filmovi iznimno loše kvalitete, među koje spada i ovaj film. Zašto ga onda izdvajamo? Pođimo ipak od nekih općih naznaka. Film je rađen u koprodukciji dvije danas nepostojeće države (Jugoslavija i SSSR), a iznimno loše razrađeni scenarij i režija izazivaju dobrohotan osmeh. Osim što je sovjetski redatelj (J. Lavrov) potpuno nepoznat i najupućenijim filmofilima, zanimljivo je da ulogu očekivano dobroćudnog kapetana bivše JRM ("Plava ptica" je, naime, ime izmišljenoga broda jugo-mornarice) igra tada poznati srpski filmski negativac Milan Puzić (četnički "vojvoda" u "Osvajanju slobode Zdravka Šotre – vidjeti "(P)osvajanje slobode"), a u filmu značajnu – i vjerojatno svoju jedinu filmsku – ulogu igra nekad popularna beogradska pjevačica Radmila Karaklajić. Zašto, međutim, film zaslužuje dobrohotan osmeh?

Zato što, iako je u umjetničkom pogledu potpuno promašen, posjeduje (pored, primjerice, pred 60-ak godina iznimno popularne slovenske komedije "Vesna", a posebno filmova za djecu "Cipelice na asfaltu" Jovana Rančića ili "Izgubljena olovka" Fedora Škubonje – ova dva nisu na programu "Klasika") takvu draž očaravajuće nevinosti i dobrote da bi se takvi filmovi mogli preporučiti za prikazivanje u sklopu liturgije u svim kršćanskim bogomoljama (katoličkim, pravoslavnim itd.) i džamijama – a ta draž se danas, 'prosti Bože, više teško može naći i u dječjim vrtićima, a kamoli igdje drugdje (što, uostalom, zorno pokazuju filmovi koji se na "Klasiku" prikazuju nakon 20 sati).

"Plava ptica" je, dakle, tzv. "školski brod" JRM, u scenariju namijenjen za putovanje skupine djece (pred)tinejdžerske dobi, raznih narodnosti i boje kože (ploveći "Sedmi kontinent" na otočiću Obonjanu blizu Šibenika – vidjeti SK). Dakle, prava ogledna nastava iz predmeta "Pokret nesvrstanih" (vidjeti pod PN), fenomena koji je jedna od političkih noćnih morâ autističnih (prisjetimo se pojma "autizam") antikomunista – ako će nekome od toga biti lakše, taj, jedan od najmoralnijih i najhumanijih političkih fenomena prošlog stoljeća, navodno je, po nekim indicijama, osmislio Nehru, a ne Tito!?!* (Pade mi na pamet blasfemična misao, jesu li se današnje strahote u Trećem svijetu, u paklu Sirije /7. rujna/ i prije njega, mogle izbjeći da je Pokret nesvrstanih – iz kojega je, naravno, trebalo isključiti Gadafija i Mugabea – zaživjeo do danas?!!) Svi su na brodu, naravno, iznimno simpatični (čak i Puzić!), osim neke, na tragu Kiplinga rasistički nastrojene engleske babe, na koju će simpatično ozračje pristojne djece barem donekle pozitivno utjecati. Djeca uživaju na putovanju Jadranom, igraju se, pristojno se ponašaju (zar je i to nekad postojalo?!), različita boja kože ih, naravno, ne opterećuje (tada nije, hvala Bogu, postojala KRETENSKA political correctness, koja danas doslovno eutanazira humanistički aspekt antirasizma – i još mnogo štošta dobrog!), započinju prve sramežljive dječje ljubavi, itd.

Nekakav zaplet počinje time što će se otkriti da je mladi i prividno simpatični žongler, koji nevinu dječju idilu obogaćuje svojim majstorijama, zapravo prikriveni krijumčar droge. E, sada počinje ono zbog čega i postoji ovaj prilog. Dva dječčaka, hrabri kao "Mirko i Slavko" (Mirko – pazi, metak!) iz jugo-stripa i filma, ganjaju narko-dilera po kršu nekog dalmatinskog otočića, bad guy ranjava pištoljem jednog od njih (ne teško, ali svi strijepe za njegov život), ali ga kapetan i mornari uhvate i vode na kopno da ga predaju policiji.

To jest kraj ovog simpatično nezgrapnog filma, ali je tek početak odgonetanja pitanja zašto nam se ovaj film, s kojim su se, eto, neki gledatelji upoznali otprilike pola stoljeća nakon što je snimljen, čini da je zalutao ne s nekog drugog planeta, već iz neke nedosanjane utopije pravde i dobrote. Potkrijepit ćemo ovu idealističku premisu možda ključnim detaljem iz filma. Naime, u vrijeme kad je film snimljen (točna godina mi nije poznata), jedinu daljinsku tehničku komunikaciju, osim telefonskih veza, imali su vjerojatno još samo radio-amateri. E, jedan od dječčaka u filmu je radio-amater, koji šalje očajničku poruku u eter (film već dugo nije repriziran – ili mi je repriza promakla – pa sam neke detalje zaboravio), koja otprilike glasi: "Na našem se brodu pojavio narko-diler, koji nudi drogu djecu – proširite ovu vijest gdje god možete, da se ovo zlo iskorijeni ... itd" Je li moguće da su ikad postojali ljudi, tinejdžeri, koji su na ovakav način razmišljali, koji su bili spremni zbiljski se boriti protiv ovakvog zla... (ne samo u komunističkoj Jugoslaviji, budalo!!). Hoće li život više ikada postati normalan – kao u ovom naivnom filmu?!!

E.

"ÉCRASEZ L'INFÂME" (usko povezano s prilogom koji neposredno slijedi)

Općepoznata je činjenica u filozofsko-eshatološkom okružju da je odlučujući udarac kršćanstvu zadalo Prosvjetiteljstvo u 18. stoljeću. Taj će svjetonazorni koncept iznjedriti krvoločnu Francusku revoluciju (vidjeti pod FR), koja je – kako sam pokušao dokazati u svom diskursu u "Z. listu", pod naslovom "Francuska revolucija – majka revolucionarnog terora" – bila začetnik današnje zapadne antireligijske paradigme (ne antikršćanske – zato jer neizostavno uključuje i islam), kojoj će boljševizam priskrbiti dodatnu dozu surovosti, a današnja zapadna demokracija još i prikrivenu dimenziju podmukle mržnje. Upravo će ta podmuklost lukavo ozakoniti nakaradnu mezalijansu eutanaziranoga kršćanstva i neoliberalnog konzumerizma, s tim da ovaj potonji sve neiskreniju inačicu kršćanskog svjetonazora u današnjoj zapadnoj demokraciji bezočno prodaje kao utrživi artikal (vidjeti pod "Farizejstvo").

Već i prije Nietzschea Prosvjetiteljstvo je izričito objavilo "smrt Boga", a slavni predšasnik tog Weltanschauunga, Voltaire, svoju je mržnju prema religiji izrazio gnjevnim poklikom "Écrasez l'infâme!", što znači, ni manje ni više, nego "uništite bestidnicu"! Budući da boljševici ne samo da liberalnog aristokrata Voltaira nisu cijenili, već mnogi za njega nisu ni čuli, tek su današnji sekularni fundamentalisti istinski baštinici militantne Voltairove političke parole, s tim da je – kako iznimno mudro zaključuje Jure Vujić u "Vijencu" od 11. srpnja – "permisivno-hedonistička struja, koja se nakon revolucionarne 1968. godine nije pomirila s tradicionalnim svjetonazorom, nastavlja, pod okriljem liberalne i tržišne demokracije, rastvarati iznutra strukturu društva i njegove institucije..." Što nas dovodi do najavljenog priloga koji slijedi.

"EMOCIONALNA KUGA"

Pred punih 40 godina, danas već davne 1974. godine, beogradski publicist Bogdan Tirnanić objavio je u "Književnoj reči" provokativni članak pod naslovom "Radost da smrdi ili poludeli buržuj". Prvi dio naslova, "radost da smrdi", posudio je iz naturalističkoga diskursa Émilea Zole, dok je sintagmu "emocionalna kuga" baštiniio, po vlastitom "priznanju", od Freudova učenika – a kasnije otpadnika i kontraverznog seksologa – Wilhelma Reicha. Bio je to, na prostoru bivše države, vjerojatno prvi hrabri iskorak protiv tada još neprepoznatog ideološkog terora sekularnog fundamentalizma, kojem – poput, primjerice, Oktobarske revolucije – nije trebalo dugo da otkrije svoje nakazno naličje. Sjećam se da me tada iskreno zasmijavala histerična reakcija uredništva lista, koje je u fusnoti očajnički gotovo moljalo one koji imaju "dručkije mišljenje" od onog navedenog autora da se oglase. U drugom desetljeću novoga stoljeća sasvim je razvidno da ono što je tada izgledalo kao izdvojen urednički eksces (mislimo na navedenu fusnotu) značilo otvaranje kanalizacijskog otvora, smradni sadržaj kojega danas ruši sve vrijednosti zapadne civilizacije, svedene doslovno na "ostatke ostataka"

Na koji način, dakle, Tirnanić definira "emocionalnu kugu", tada tek bolest u nastajanju, koja je u međuvremenu poprimila razmjere zastrašujuće epidemije? "Emocionalna kuga je odraz ... bolesnog društvenog stanja, koje kugom obuzeta ličnost ponavlja kao model 'zdravlja', ...

unapred onemogućena da spozna stvarne uzroke bolesti, kako na individualnom tako i na opštedruštvenom planu" (Posebno na ovom drugom – danas je, primjerice, čitava Hrvatska talac i žrtva ciljano izazvane epidemije "emocionalne kuge"!!) "Društvo u kome živimo jeste bolesno, a u takvom društvu, koje je svojim proturečnostima nagriženo do te mere da je unutar njegovih propozicija svaka ljudska samorealizacija praktično nemoguća, pojedinac učvršćuje represivnu društvenu strukturu" (I doista, sramotnim podaničkim puzanjem pred EU i njezinim umobolnim "izumima", poput tzv. political correctness, kojom se na mala vrata uvodi ne samo "diktatura relativizma", kako se divno izrazio papa Benedikt, već i nevješto prikriveni teror agresivne manjine, svi oni koji pužu pred ovim zlom čine uopravo to – "učvršćuju represivnu društvenu strukturu"!)" "Nesvestan faktora koji ga uništavaju, jer su oni" (svakodnevnim ideološkim "ispiranjem mozga") "odavno postali deo njegove prirode, čovek se prepušta uništenju kao primarnom egzistencijalnom cilju" – a da toga nije svijestan!

Nekoliko odjeljaka naprijed Tirnanić još zaoštava (s punim pravom) svoj ionakao ubitačno oštar diskurs, pa stanje koje opisuje dodatno definira i kao "uništenje duha", koje je, po njemu, "postalo globalni proces, u koji se uključuje sve veći broj ljudi, zauzimajući mesta u redu pred plinskim komorama duha i dokazujući da u modernim ritualima savremenog sado-mazohističkog sveta" (vidjeti pod "sado-mazo", Bog te maz'o!) "žrtva ima značajnu ulogu, koju s ponosom vrši..." Ako netko u drugom dijelu rečenice (iza veznika "i") nalazi pretjerivanje i kritičku zaigranost, doista nije u pravu. Primjerice, kad je tada vladajuća koalicija desnog centra (HDZ-HSLS-HSP) glasovala za famozni Zakon o suzbijanju diskriminacije, kojemu je osnovni cilj bio apsolutno privilegiranje tzv. LGBT-zajednica, a koji svojom naciboljševičkom isključivošću u nametanju takvih privilegija vrijeđa svjetonazor i građansku uljudbu dužnosnika i članova tih stranaka (jedino se Marijana Petir odvažila na HEROJSKI iskorak, glasujući protiv tog zakona), zar nije to klasični primjer ponižavajućeg prinošenja vlastite žrtve na oltar "viših ciljeva"?! Od Pusičke i SDP-ovog skojevca Peđe Grbina ne može se ni očekivati da glasuju drukčije – ljudi drugačijeg svjetonazora takvim glasovanjem postaju žrtve svoga karijerizma i podaničke poniznosti.

Na način sličan Tirnanićevu razmišlja i Mladen Jurčić (iako su ova dva autora u svemu ostalom različiti), koji u katoličkoj reviji "Marulić" iz 2005. godine kaže kako "danas imamo poticaje... ne samo na posvemašnje odbacivanje nego i potpuno ubijanje duha", dok nekritički "uzvisivana demokracija" (koja, naravno, ne zaslužuje to ime!) "tone sve dublje u totalitarizam, a svakog tražitelja istine zaglušuje i onemogućava grmljavina bespoštednog rušenja svega što je ljudski duh tisućljećima izgrađivao..."

Vratimo se naslovu, parafrazirajući poznatu Marxovu izjavu – "bauk" emocionalne kuge "kruži Europom" i svojim kužnim zadahom uništava sve čega se dotakne!

Caro diario - 101

Autor prof. Ante Gradiška
05. prosinca 2013.

(nastavak u sljedećem broju).